

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ**ԳԻԻՂ ՀԱՅՐԵՆԻ**

... Ես, բընակիչ ամայնքներու...

Հեռու գիւղէն իմ հայրենի,

Հսեա երէկ,

Հսեա արդէն հազար տարի:

Կ'անցնին աչքէս

Ոստանները շէն ու փարթամ,

Ուր ես եղայ, ուր դեռ կ'ապրիմ,

Յանձնած ինքզինքս, կըտոր, կըտոր,

Մութ ու պըղտոր

Անոնց մաշող, անոնց երկաթ

Կոհակներուն:

Կըրակ, արին, իմ ոտքերուն,

- Գիւղ հայրենի -

Փռչին օտար ճամբաներուն,

Հոգիս աքսոր իր Պարտէզէն,

Առանց մեղքի, բայց անէծքով:

Ու ինչպէս երգ մը սըրբազան,

Որուն բառերը լուսեղէն

Մըտքին առջեւ կը դողդըղան,

Պատկերդ ահա, գիւղ հայրենի,

Բըխող մութէն,

Ջերթ հեռացած հին արշալոյս,

Որ ետ դառնալ ուզէր ինծի:

Ինծ կը թըլի,

Թէ ըսպիտակ կամուրջներէն

Յիշատակի,

Կ'անցնիմ նորէն, զըւարթ, թեթեւ,

Փողոցներէն ու դաշտերէն,

- Գիւղ հայրենի -

Ապրող միակ ճետն եմ գուցէ

Անպատմելի այդ Պարտէզէն,

Իր ցաւին մէջ, ամբողջ այրուող,

Հզօր մոռնալ չըկրնալուն:

Հոն բարձունքին՝

Յիշատակի իմ լեռներուն,

Եկեղեցին:

Լուռ է չորս դին,

Մեռել ձայնն է աքաղաղին

Ու աղբիւրին,

Եւ մօտակայ ծործորին մէջ

Թեւն է սառեր մեր հաւքերուն:

Լուռ է չորս դին.

Բայց դաշտերու մըռայլ ոգին,

Ալիք, ալիք,

Կը բանայ իր թելը անհուն

Հորիզոնէ մինչ հորիզոն:

Լեռան ոտքին,

Նըման հովուին

Որուն տարեր են հօտն ամբողջ,

Ես առանձինն,

Գիրը ճակտիս արածելու,

Շուքերն անբաւ

Իմ յուշերուն:

Մինչ ձիւներու ձայնը խորունկ,

Ինչպէս վառող բոցն արծաթի,

Լեռներու մէջ կը փայլակի:

Ժամանակի աչքը կախարդ,

Աչքն ապակի,

Գիւղ իմ անուշ, գիւղ իմ երազ,

Արցունք, Արցունք, կ'իյնայ վըրադ,

Ու կը սառի:

ԵՂԻՎԱՐԴ

(Արտատպուած է «Անցորդը» պոէմէն, մաս Գ.)